

Có nên mừng, khi cộng sản biết lịch sử?

*Một mặt trận hai kẻ thù
Giặc cộng bán nước, tàu phù xâm lăng.*

Cả tuần nay, nhiều người hơn hờ vui mừng, khi CS cho ra lò bộ sử, nghe nói “hoành tráng” lắm, nó to hơn cái bánh chưng năm Ngọ, cái bánh chưng năm Ngọ, theo báo đài vixi nói rằng được ghi vào kỷ lục Guinness, với lại được giấy khen Ripley’s “Believe It or Not”, cái trụ sở cấp giấy khen này nó ở tuốt bên Thái Lan. Hy vọng nay mai cái bộ sử kia, cũng được khen tặng như cái bánh chưng năm Ngọ.

Một số người mừng, vì hiện nay CS có can đảm chút chút, dám cả gan gọi Tàu đánh vào biên giới phía bắc năm 1979, là “quân xâm lược.” Ô hay, chẳng phải chỉ bây giờ chín mươi triệu dân Việt Nam, mà hơn bốn ngàn năm lập quốc, dân tộc Việt, từng gọi Tàu là quân xâm lược, đảng CS VN muốn gọi quân cướp nước là “người thầy vĩ đại, người anh em, nước lạ hay thương đê”, v.v. đó là chuyện của đảng, 38 năm qua đảng CSVN không gọi chúng nó là quân xâm lược, thì gọi là gì?

Ngụy hay Việt Nam Cộng Hòa?

CS ưa làm hề, 41 năm, 41 mùa xuân, CS cầm hát bản nhạc Ly Rượu Mừng, chỉ vì nội dung có chữ “người chiến sĩ” mà CS “ngộ nhận” là lính Ngụy. Bỗng một hôm họ giựt mình nhận vợ “người chiến sĩ” trong nhạc phẩm là anh lính chống Pháp!

20 năm CS đánh với Ngụy, đê rồi 42 năm sau, tổng cộng 62 năm, mới biết mình nhầm, không phải Ngụy, rõ ràng Việt Nam Cộng Hòa, chỉ có CS nhầm, chứ thế giới loài người không bao giờ nhầm.

VNCH được quốc tế công nhận, tính đến ngày mất nước, VNCH có hơn 90 quốc gia đặt mỗi bang giao. Bang giao có điều kiện với những quốc gia nào không công nhận chính phủ VNDCCCH và “MTGPMN”, cùng thời điểm Việt Nam Dân Chủ của Hồ Chí Minh, được mấy nước bang giao? Từ lâu viện sử học Liên Xô, từng viết: VNCH là một chính thể, của miền Nam Việt Nam.

Vì vậy CS trước gọi Ngụy, nay gọi VNCH, cũng không lấy gì làm vui, bởi trước kia không lấy làm buồn, khi chúng gọi là Ngụy, trước sau CS vẫn là kẻ thù của dân tộc, chúng muốn đặt tên gì không thành vấn đề.

Cần đặt vấn đề là khi biết nhầm, thì nghĩ sao với gần một triệu Thanh Niên ưu tú của đất nước đã “sinh bắc tử nam”? hàng triệu đồng bào chết oan uổng. Hai mươi năm chiến tranh, đất nước này “được” gì?

Nói rằng đánh Mỹ Ngụy, diệt tư bản, để xây dựng XHCN công bằng, xây dựng một chế độ công bằng, không có cảnh người bóc lột người, một chế độ làm tùy sức, ăn tiêu tùy cần. Nay trải thảm đỏ, cúi mọp đầu rước tư bản vào, thì sao?

Ngày nay cả một hệ thống cai trị của đảng, phải mua bằng tiền, dùng tiền để mua chức vụ, là “đầu tư” trực lợi, chứ phục vụ cho dân sao? 42 năm trôi qua, cảnh người bóc lột hay trấn lột, thể hiện một cách trắng trợn, công khai. Không chỉ rước tư bản, bỏ dỡ tư bản bóc lột người dân, thêm cả guồng máy của đảng trấn lột, cướp bóc người dân, CS có tự đặt cho mình cái tên thật hay, nào là: cách mạng, giải phóng, người dân vẫn kính tởm.

Nếu thoát ách CS, hơn chục năm sau, trong giấc ngủ của người dân, vẫn còn giật mình vì ác mộng CS.

CS đặt cho đối phương cái tên Ngụy, nhưng người dân hai miền Nam Bắc, vẫn thấy thân thương và luyến tiếc. Bằng chứng không dễ gì tự họ mài mò dưới đồng lớp dối trá dày đặc của CS, để biết ý nghĩa cờ vàng ba sọc đỏ, đem treo lên. Ngược lại trước bạo lực, trước tuyên truyền lừa mị, vẫn có người dân từ khước cán bộ CS treo cờ đỏ trước nhà của họ.

Gọi VNCH để đòi lại Hoàng, Trường Sa?

Thật là mơ hão, mơ tếu. CS có yêu nước, thương dân đâu mà phải đòi. Nhìn cách đối xử với những người phản đối Formosa thì biết, cái gương trước mắt, xa xôi gì. Hơn nữa Hồ Chí Minh và tập đoàn CS Bắc Việt, khi nhận quan thầy Trung Cộng làm cha, họ cho rằng Mỹ xâm lược VN, Mỹ tạm chiếm đóng miền Nam, Trung Cộng đem máu xương, của cải “giúp” giải phóng miền Nam, Phạm Văn Đồng ký công hàm 1958, không thể nói Hoàng Trường Sa của Ngụy được.

Một hôm tôi ngồi uống café, trong bàn có ai đó đưa tới một bạn trẻ, người miền Bắc, anh này đến Mỹ theo diện “kết hôn”, anh ta ra đi từ sân bay Nội Bài, nghĩa là chưa hề “kinh qua” miền Nam. Lúc ấy trong bàn đang tán gẫu về công hàm PVD, anh bạn trẻ người Bắc cũng nói tương tự: “Công hàm ấy có giá trị thế nào được, vì thời điểm thủ tướng ký Hoàng Trường Sa, của miền Nam cơ mà.” Không muốn cãi vặt, tôi làm lơ. Nhưng cây muống lạng, gió cứ tới hoài, chú D khi ấy chủ nhiệm báo RĐ, chú hỏi: Anh ta nói vậy, mày nghĩ sao? Bút.

Thưa chú, có gì mà nghĩ, nó giống như thắng điểm, vay tiền tú bà đánh bạc, bà ta ra điều kiện: Tau không lấy tiền lời, nếu thua tau không cần đòi vốn, nhưng thắng mày lấy tiền, tau lấy nhà, vợ con nó tau đem về làm nô lệ, chịu thì lấy tiền... sau khi gom sòng, thắng điểm không thể nói: “Thời điểm” tôi hứa với bà, cái nhà ấy thuộc chủ quyền của ông nọ, ông kia. Hồ Chí Minh, một tên điểm, Mao Trạch Đông, cũng tay đĩ bợm, chứ vừa gì, chắc chắn HCM cùng đồng đảng không dám nói, như cách nghĩ dưới mức bình dân học vụ.

Anh bạn trẻ miền Bắc, đứng lên đi mát, ly café vẫn còn nguyên si.

Hai chữ cộng sản, thật ngược ngạo.

Quê tôi thời 1945-1954, sau đó 1965 bị CS chiếm đóng, người dân lỡ nói cộng sản, tối đó họ bắt trời giết liền, giết xong vớt xác trong núi, hoặc bờ ruộng, thân nhân âm thầm đem về chôn. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, tại sao gọi đúng tên CS lại bị giết? Có một thời CS rất kiêng kỵ, cấm tiệt không ai được gọi họ là CS.

Thế nào là một chính quyền?

Ở đây không phải đưa ra định nghĩa, chỉ đưa ra việc làm có thật, sẽ thấy đâu là chính quyền, đâu là tà quyền.

Ông Ngô Đình Diệm, 2 lần cố mua một căn nhà cổ, nhưng không được.

Ngôi nhà nằm cách thành phố Tam Kỳ - Quảng Nam, hơn 30km, làng cổ Lộc Yên (xã Tiên Cảnh, Tiên Phước), ngôi nhà gần 200 năm của ông Nguyễn Đình Hoan 56 tuổi.

Ngôi nhà này, chẳng những mang vẻ đẹp cổ kính, trường tồn qua nhiều thế hệ, trước những biến cố bom đạn khốc liệt, còn tăng thêm một giá trị đặc biệt nữa. Đó là ông Ngô Đình Diệm, khi vào thăm anh Ngô Đình Khôi, đang làm tổng đốc Quảng Nam, nghe tiếng đồn ngôi nhà đẹp, ông Diệm tìm đến xem, và thích quá, muốn hỏi mua, nhưng chủ nhân không bán, ông Diệm đánh một giấc ngủ trưa rồi về. Năm 1962 sau khi làm TT, ông Diệm còn nhờ quận trưởng Tiên Phước, hỏi giúp, hoặc lấy bao nhiêu tiền cũng được, hoặc thích nhà nào TT sẽ đổi, chủ nhân nhất quyết khước từ.

Nếu dưới chế độ CS, chỉ cần chủ tịch xã lỡ thích ngôi nhà ấy, chủ nhân không bán, nó sẽ cho đi cải tạo, người nhà vội vàng làm đơn “hiến” nhà, cuối đơn còn ghi: Xin “chính quyền” cách mạng, nhận ngôi nhà do chúng tôi tự nguyện hiến tặng, trong khi chờ đợi cứu xét đơn, chúng tôi gởi lên quý vị niềm biết ơn sâu xa!

Đến thời TT Nguyễn Văn Thiệu, VNCH “trần ngập” dân chủ, tự do, không kém gì nước Mỹ.

Thế đây cộng sản là quân ác, kẻ xấu, xưa gọi miền Nam là “Ngụy”, nay VNCH, chắc chắn không phải chuyện gì lớn lao lắm. Trong tâm tưởng người dân đã định hình từ lâu về chính quyền Việt Nam Cộng Hòa, một cái tên do quân thù gán đặt, có sá gì phải quan tâm. Chưa kể 10,000 trang, chỉ “tâm đắc” có mấy chữ:

- Gọi Tàu là xâm lược

- Không gọi “Ngụy”, gọi VNCH.

Xin hỏi 10,000 trang kia nói cái gì? Nếu cũng a tòng: “Bác Hồ vì yêu nước, cả đời sống độc thân... Ngục Trung Nhật Ký của bác, bác nói: mười năm trồng cây, v.v.” thì 10,000 trang ấy chỉ có bà bán ve chai mừng, chứ ai!

30/8/2017

Ông Bụt

Nguồn: Internet E-mail by ddcb chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, August 31, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐIND, QLVNCH*